

[Aksel Larsen.]

Dag endnu en Gang at lægge Regeringspartierne paa Sinde deres elementære Forpligtelser. Det drejer sig ikke blot om Forpligtelser over for Vælgerne, det drejer sig om Forpligtelser over for den arbejdende Befolkning. Det er efterhaanden kommet dertil, at Regeringen griber regulerende ind paa de mangfoldigste Omraader. Arbejderne mærker det i allerhøjeste Grad, Fagforeningerne kan ikke bevæge sig uden paa den ene eller anden Maade at komme i Kollision med Staten, og gennem en Række Aar har man ligefrem fra Statens Side fastsat eller reguleret Lønningerne. Naar Landbruget er i Vanskeligheder, saa kommer Regeringen ogsaa med regulerende Foranstaltninger; i det Omfang, de tilsigter at give Landbruget større Indtægter, lægger man simpelt hen Byrderne paa Forbrugerne, det vil sige paa hele den arbejdende Befolkning. For øvrigt kommer man over for Landbruget og over for lignende Erhverv med Hjelpeforanstaltninger af denne Art, Foranstaltninger, som kan hjælpe en kort Overgang, som kan dulme Smærterne, men ikke grundlæggende forandre Stillingen.

Den Politik er gal. Den er gal, ogsaa fordi der findes en Del af Befolkningen, for hvilken man ikke i ringeste Maade har reguleret Indtægterne og aabenbart endnu ikke har det i Sinde. Det er Overklassen, Finanskapitalen her i Landet. Man har ved forskellige Lejligheder sunget saa kønt om, at der findes ingen Overklasse og ingen Underklasse i Danmark, det er en hyggelig Familie, og det store Svælg mangler. Dette er ikke rigtigt. Formuestatistikken viser det. Det Antal nye Millionærer, vi faar hvert eneste Aar under Krisen, understreger det ekstra. Aktieselskabsregnskaberne for 1936 er begyndt at komme. Aarhus Oliemølle ligger som sædvanlig som en flot Nr. 1, saavel hvad stigende Udbytte som hvad rettidig Regnskabsafklæggelse angaar. Over for Overklassen har Regeringen hverken vist Vilje eller Evne til at regulere Udbytter og Fortjeneste; derimod har den altid været paa Pletten, naar det gjaldt om at regulere nedad. Dette er en farlig Politik; vi henstiller til Regeringen, at den indser det, inden det er for sent.

Grønning: Jeg vil gerne i Tilslutning til mit Partis Ordfører og i Overensstemmelse med den af Det konservative Mindretal afgivne Særbetænkning fremsætte nogle enkelte Bemærkninger om de Forhold, som er nævnt i Betænkningen.

Jeg vil tage mit Udgangspunkt fra en

Udtalelse, som den højtærede Landbrugsminister fremsatte i Folketinget i Fredags vedrørende Landbrugets Ejendomsskatter, Udtalelser, som forekom mig at være mere vildledende end egentlig vejledende. Den højtærede Minister indledede med at angribe Oppositionen for dens Mangel paa Politik. Ja, tilføjede Ministeren, de Konservative har Ejendomsskatterne, og Venstre er maaske ogsaa begyndt at slutte op paa den Linie, men hvad betyder disse Ejendomsskatter? De betyder, at den større Landbruger ved Afskaffelsen af Ejendomsskatterne kan slippe af med 10 000 Kr. og den lille Landbruger maaske kun med 25 Kr., saa den Vej er ufarbar.

Det forekommer mig, at den højtærede Minister har været meget uheldig med disse Udtalelser og disse Eksempler. For det første har mit Parti en betydelig mere omfattende Landbrugspolitik, end Ministeren gav Udtryk for — det skal jeg senere komme til. Hvad dernæst angaar de valgte Eksempler, er Forholdet dette, at Antallet af Landbrugere, som ved en Skattereform vil kunne slippe af med ca. 10 000 Kr. aarlig, ikke er større, end at de meget let vil kunne placeres i en af dette høje Tings allermindste Løjer — jeg tænker paa en af dem, der hænger helt oppe under Loftet —, saa for Landbruget som Helhed betyder det ingenting. Og Ministeren har ikke været mere heldig med det andet Tal, de 25 Kr., som han modsætningsvis nævnte den lille Landbruger vilde kunne faa sine Ejendomsskatter nedbragt med. Det har ikke nogen som helst Forbindelse med Virkeligheden, thi den Landbruger, som ved en Skattereform som den af os foreslaaede kun kan faa sine Ejendomsskatter nedbragt med 25 Kr., driver ikke Landbrug som Erhverv; han har nemlig mindre end 1 ha Land og kan saaledes ikke betragtes som egentlig Landbruger. Derfor synes jeg ikke, at dette Eksempel var særlig malende, naar det gjaldt at bestemme, hvad disse Skatter i Virkeligheden betød for Landbruget.

I øvrigt mener jeg, at da disse Skatter er paalignet som Erhvervsskatter og paa samme Grundlag, endog med en særlig Favør for det mindre Landbrug, som giver sig Udtryk i Fradragsreglerne for Bygningsskylden, saa maa den Nedgang, der skal komme, blive nøjagtig ens pr. 1 000 Kr. Grundskyld og 1 000 Kr. Ejendomsskyld, uden Hensyn til om Ejendommen er stor eller lille. Enhver, som ikke kan indse dette, har ingen Evne til at drage Skillelinien mellem Erhvervspolitik og Socialpolitik.

Jeg skal nu paa den Foranledning,